

Til medlemmerne af Skatteudvalget

L 64 – ændring af inddrivelsesloven; privat inddrivelse for kommunale forsyninger

Foreningerne beder om svar på følgende spørgsmål:

Manglende fleksibilitet

Hvilke konkrete arbejdsprocesser i Gældstyrelsens inddrivelsessystem betyder, at ministeren vurderer, det vil være omkostningstungt for styrelsen, såfremt en kommunalforsyning efter ca. 3 år anmoder om at sikre inddrivelsesaktør?

Er det -muligt at indrette Gældsstyrelsens inddrivelsessystemet således, at arbejdsprocessen ved skiftet mellem inddrivelsesaktør primært bliver løftet ved tastearbejde, udført af de kommunale forsyninger?

Baggrund:

Foreningerne har bemærket, at ministeren fremlægger et "engangstilbud" i forhold til hvilken inddrivelsesaktør, de kommunale forsyninger vælger at gøre brug af. Principielt har samfundet en interesse i, at disse forsyninger vælger den til hver en tid mest effektive inddrivelsesaktør. Det synes umiddelbart praktisk og økonomisk håndterbart at oprette et system til at håndtere skiftet, når et sådan skifte evt. måtte opstå en gang hver tredje år.

Omkostninger der ikke kan overvælttes

Forsyningernes sædvanlige tilgang til forskellige arbejdsprocesser er, at disse skal optimeres, ikke mindst ud fra et økonomisk perspektiv. Kan ministeren bekræfte, at den nuværende formulering af lovforslaget herunder henvisningen til §11 i inddrivelsesloven betyder, at den oplagte proces for at få restancerne hjem er at gå direkte til fogedretten fremfor at søge en løsning i det forudgående inkassoarbejde (udenretlig løsning)?

Når det kan oplyses, at 80% af alle restance-sager i den private sektor resulterer i en (forholdsvis billig) udenretlig løsning, mener ministeren så, at det er ønskværdigt, at der i forbindelse med privat inddrivelse for kommunale forsyninger, skal søges en indenretlig løsning hos fogedretten?

Ved at henvise til § 11 i inddrivelsesloven er der opstået usikkerhed i forhold til hvilke konkrete inkassoomkostninger, der kan overføres på debitor. Kan det bekræftes, at dette vil betyde ekstra ressourceforbrug og uklarhed hos forbrugere, forsyninger og fogedretter?

Når der skal findes en løsning, der kan afslutte et skyldnerforhold, hvad vurderer ministeren så, at en potentiel debitor vil opleve som mest indgribende; en udenretlig eller en indenretlig løsning?

Hvad skal der til for at sikre, at alle kommunale forsyninger, uanset nogle fordringer kan være tillagt udpantningsret, får nøjagtig samme adgang til at få dækket inkassoomkostninger m.v., som de øvrige, private forsyninger har i forbindelse med såvel udenretlig som indenretlig inddrivelse af gæld?
Vil der være juridisk muligt, at der kan indsættes en (sær)regel i inddrivelsesloven, som ligestiller private og offentlige forsyninger i den forbindelse?

Med venlig hilsen

Carl-Emil Larsen
DANVA

Lars Aagaard
Dansk Energi

Kim Mortensen
Dansk Fjernvarme

Mikkel Brandrup
Dansk Affaldsforening